

CĂLĂTORII PLĂCUTE

în căutarea de sine

Sofia Pérez

Traducere din limba portugheză:
Ermil – Mihai Diaconescu

Cuprins

7	Prolog	
9	I Pouchão	
17	II Furtuni perfecte	
27	III Ce vrei să fii când vei fi mare?	
37	IV Lisabonei portugheze	
43	V Realitate	
51	VI Fugi	
59	VII Întoarce-te acasă	5
75	VIII Alchimie	
85	IX Despre iubire	
99	Epilog	

I Pouchão

*<< Pentru orice lucru este o clipă prielnică
și vreme pentru orice în•eletnicire
• e sub cer >>*

Ecclesiastul 3:1

Astăzi, aici, în acest loc în care timpul mă așteaptă, în această tăcere care mă invadează și care îmi dezvăluie ce caut și ce reprim, mă așez pe această podea primitoare pe care mă las în voie.

Astăzi, aici, în acest loc atemporal, văd trecând prin fața ochilor mei o viață care comunică cu mine prin sunete subtile care la început mi-au părut ciudate și de care m-am îndoit, dar pe care, cu trecerea timpului, le-am înțeles atât de bine încât au devenit Nordul meu.

Astăzi, aici, în acest loc în care înțeleg, în sfârșit, că timpul nu este un concept liniar, anticipez magia călătoriei, a ciclurilor care se închid și a celor care se deschid. Până la urmă, a fost mereu așa, de la începutul meu.

11

Poveștile au mereu un început. Asta este povestea mea și, de fapt, a noastră, a tuturor. Nu există salt al credinței fără durere.

Ideea nu era de a scrie o carte, era pur și simplu de a mă delecta cu plăcerea scriiturii. Am început să îmi public textele pe rețelele sociale și, treptat, am început să primesc feedback-uri că aș putea scrie o carte. Puțin câte puțin ideea a căpătat formă, însă, în același timp, nu știam cum să fac, lipsea ceva. Astăzi îmi dau seama ce îmi lipsea, deși nu era doar atât: capacitatea de a crede în mine. În paralel, textele mele erau trimise către Editura Espiral și, într-o zi, António m-a întrebat de ce nu scriu o carte. Era piesa lipsă. Provocarea a fost acceptată.

În realitate, totul se petrece atât de rapid în viața noastră încât nu avem timp să înțelegem legătura dintre întâmplări, însă aici, într-un astfel de loc magic, centenar, acest Pouchão care păstrează amintiri, povești și fragmente, mi-am reamintit, treptat, cine sunt.

Mi-am rescris povestea în compania naturii înțelepte, transformatoare și primitoare.

Viața mea s-a schimbat total în ultimii 10 ani, am descoperit că ceea ce mă mișcă este pasiunea și că rostul meu e libertatea.

Lăsând la o parte faptul că sunt mamă – ceea ce, pentru mine, va fi mereu marele punct de reper al vieții mele – ultima mea decadă a însemnat o întoarcere cu 180 de grade.

13

Mi-am urmărit visurile în viața profesională și am decis să îmi schimb radical profesia, am îmbrățișat proiectul Solar Quinta do Pouchão, m-am cufundat în studiu și în obsesia pentru lectură. Am intensificat practicarea meditației. M-am întors la scris și am descoperit teatrul. Am participat la experiențe care au revoluționat modul în care mă vedeam și în care vedeam lumea. Am călătorit prin locuri pe care mi-am dorit întotdeauna să le cunosc. Am cunoscut persoane talentate, inspiratoare.

În toată această fericire am avut momente de neliniște extremă, am avut de luat decizii foarte dificile, de înfruntat probleme de sănătate, multe frici și provocări. Și toate acestea m-au transformat în persoana care sunt astăzi.

Cea mai mare binecuvântare pe care durerea mi-a adus-o a fost smerenia de a înțelege că suntem, cu toții, profund imperfecti, că natura noastră este duală, că facem tot ce putem mai bine cu mijloacele de care dispunem pe moment, iar asta m-a condus către deprinderea de a nu judeca și către acceptarea detașării, a eliberării mele de ceea ce nu controlez și de ceea ce îmi face rău.

È un exercițiu zilnic de de-programare a convingerilor, a condiționărilor; treptat, noile inputuri se vor instala și viața se va schimba de fiecare dată mai mult în bine, mult mai bine.

Căutarea neobosită a descoperirii de sine mi-a deschis porțile spre infinitele posibilități la care avem cu toții acces.

Schimbarea mea s-a produs atunci când durerea de a rămâne neschimbată a devenit insuportabilă. În acel moment, deja nu mai era loc pentru frică, o parte din mine s-a resemnat și a avut încredere că există o altă oportunitate care mă așteaptă.

Dacă atât de multe din planurile mele nu ar fi eșuat, nu aș fi fost niciodată unde sunt acum.

Îmi exersez concentrarea, perseverez și nu cedez și, în paralel, ceva magic se va întâmpla pe parcursul drumului. Brusc, viața ne dă peste cap, și, treptat, slăbesc controlul.

Dorința de a controla mă face neliniștită și lipsită de idei, îmi aduce durere.

Să poetizez durerea mă face mai smerită și mai intensă. Și exact în acest hiat de timp în care trăiesc această durere reușesc să observ și să văd realitatea exact cum e ea. Doar așa reușesc să mă întorc la pace, pacea care există și care a existat mereu în mine.

16

II

Furtuni Perfecte

« În ciu a ruinelor și-a morții
Un e iluzia mereu e ispare
Forța viselor mele e atât e mare
Ca totul renaște-n exaltare
Și nicio ată mâinile mele nu rămân goale»

Sophia de Mello Breyner Andresen

17

